

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Middelburg, van 18 juli 2008 in zaak nr. 07/37135 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 juli 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 6 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juli 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg (hierna: de rechtbank), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de eerste tot en met de derde grief is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. De vreemdeling klaagt in de vierde grief dat de rechtbank heeft miskend dat artikel 8:73 van de Algemene wet bestuursrecht moet worden uitgelegd conform artikel 6, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Zij betoogt dat verdragsconforme uitleg met zich brengt dat, nu sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn en de geleden immateriële schade niet hoeft te worden aangetoond, maar een gegeven is, de rechtbank het verzoek om schadevergoeding ten onrechte heeft afgewezen.

2.2.1. Aangezien het geschil betrekking heeft op een verzoek om schadevergoeding in verband met een verblijfsrechtelijke procedure, kan het verzoek tot vergoeding van immateriële schade niet op artikel 6 van het EVRM worden gebaseerd. De rechtszekerheid als algemeen aanvaard rechtsbeginsel dat aan dat artikel mede ten grondslag ligt, geldt, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 3 december 2008 in zaak nr. 200804287/1 (www.raadvanstate.nl), echter evenzeer binnen de nationale rechtsorde en evenzeer los van die verdragsbepaling en noopt er toe dat een dergelijk verzoek en het daaruit voortvloeiende geschil binnen een redelijke termijn, in voorkomend geval na behandeling door een

onafhankelijk en onpartijdig gerecht, tot finale vaststelling leidt. Aangezien dit vereiste als neergelegd in artikel 6 van het EVRM op dat rechtsbeginsel berust, wordt aansluiting gezocht bij de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) over de uitleg van deze verdragsbepaling.

Hoewel de rechtbank dit niet heeft onderkend, kan de grief, gelet op het volgende, niet tot het door de vreemdeling beoogde resultaat leiden.

2.2.2. De vraag of de redelijke termijn is overschreden, moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij zijn van betekenis de ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop de zaak door het bestuursorgaan en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van appellant gedurende de gehele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van appellant, zoals ook uit de jurisprudentie van het EHRM naar voren komt (onder meer het arrest van 27 juni 2000 inzake Frydlender tegen Frankrijk, zaak nr. 30979/96, AB 2001, 86 en het arrest van 29 maart 2006 inzake Pizzati tegen Italië, nr. 62361/00, JB 2006, 134).

2.2.3. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 24 december 2008 in zaak nr. 200802629/1 (www.raadvanstate.nl), is in zaken zoals deze, die uit een bezwaarschriftprocedure en twee rechterlijke instanties bestaat, in beginsel een totale lengte van de procedure van ten hoogste vijf jaar redelijk. Daarbij mag, zoals de Afdeling voorts in die uitspraak heeft overwogen, de behandeling van het bezwaar ten hoogste één jaar, de behandeling van het beroep ten hoogste twee jaar en de behandeling van het hoger beroep ten hoogste twee jaar duren, waarbij de in 2.2.2. vermelde criteria onder omstandigheden aanleiding kunnen geven overschrijding van deze termijnen gerechtvaardigd te achten.

Zoals de Afdeling voorts heeft overwogen in de uitspraak van 4 maart 2009 in zaak nr. 200803215/1 (www.raadvanstate.nl) dient de rechtbank, in gevallen zoals deze, waarin in beroep bij de rechtbank is aangevoerd dat de redelijke termijn is geschonden, daarover op basis van de voormelde voor de behandeling van het bezwaar en het beroep gestelde termijnen haar oordeel te geven. Bij die beoordeling geldt dat de behandeling van het bezwaar en de behandeling van het beroep tezamen niet meer dan drie jaar mag duren en dat een vertraging bij één van beide behandelingen kan worden gecompenseerd door voortvarendheid bij de andere behandeling. De rechtbank mag echter niet anticiperen op een mogelijke voortvarende behandeling van een eventueel tegen haar uitspraak in te stellen hoger beroep en evenmin vanwege de mogelijkheid van hoger beroep zich van een oordeel over de schending van de redelijke termijn onthouden. In hoger beroep staat het oordeel van de rechtbank over de gestelde schending van de redelijke termijn ter beoordeling. Daarbij bestaat geen aanleiding voor compensatie van een ten tijde van de uitspraak van de rechtbank bestaande overschrijding van de redelijke termijn door een voortvarende behandeling van het hoger beroep door de Afdeling, nu de rechtbank over de behandeling van het bezwaar en beroep onafhankelijk van de behandelingsduur van een eventueel ingesteld hoger beroep binnen een redelijke termijn had te oordelen. Deze situatie onderscheidt zich van de situatie die aan de orde was

in voormelde uitspraak van 24 december 2008, nu daarin in de tweede procedure bij de rechtbank voor het eerst is aangevoerd dat de redelijke termijn was geschonden.

2.2.4. De vreemdeling heeft op 17 juli 2006 bezwaar gemaakt tegen het primaire besluit van 11 juli 2006. Bij besluit van 6 september 2007 heeft de staatssecretaris dit bezwaar ongegrond verklaard. Op 27 september 2007 heeft de vreemdeling beroep tegen dat besluit ingesteld. De rechtbank heeft op 18 juli 2008 uitspraak op dat beroep gedaan. Ten tijde van de uitspraak van de rechtbank had de procedure van bezwaar en beroep derhalve in totaal twee jaar geduurd. Van een overschrijding van de redelijke termijn is dan ook geen sprake, zodat geen grond bestaat voor vergoeding van de schade.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. C.J.M. Schuyt en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van
mr. N.D.T. Pieters, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

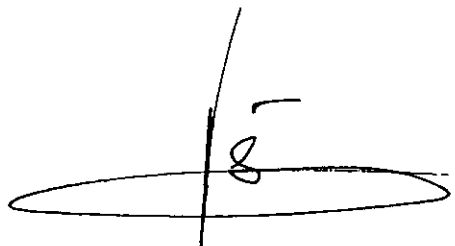
w.g. Pieters
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 april 2009

473.

Verzonden: 17 april 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 07/37135

uitspraak van de meervoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken

inzake

eiseres,
gemachtigde mr. D. Schaap,
advocaat te Rotterdam,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder.

I. Procesverloop

Bij besluit van 7 september 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiseres tegen het besluit van 11 juli 2006, waarbij een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 20 van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw 2000) met als doel "wedertoelating" is afgewezen, ongegrond verklaard.

Op 28 september 2007 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 1 februari 2008. Eiseres is aldaar verschenen bij haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. I.L.B. Venghaus. Ter zitting is het onderzoek gesloten.

Op 11 maart 2008 heeft deze rechtbank partijen meegedeeld dat het onderzoek niet volledig is geweest en heropend dient te worden. Het beroep is ter verdere behandeling verwezen naar de meervoudige kamer.

Het beroep is meervoudig behandeld ter openbare zitting van 22 mei 2008. Eiseres is aldaar verschenen bij haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. L. Verheijen. Ter zitting is het onderzoek gesloten.

II. Overwegingen

I. Onder verweerder wordt tevens verstaan de Minister van Justitie en/of de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

AWB nummer: 07/37135

blad 2

2. Ingevolge artikel 20, eerste lid, van de Vw 2000 is Onze Minister (thans Staatssecretaris) bevoegd:

- a. de aanvraag tot het verlenen of tot het wijzigen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen;
- b. een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te trekken dan wel te wijzigen.

Op grond van artikel 3.92, eerste lid, aanhef en onder a, ten tweede, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) – voor zover hier van belang – kan een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd worden verleend aan een meerderjarige vreemdeling die voor het negentiende levensjaar vijf jaren rechtmatig in Nederland heeft verbleven als bedoeld in artikel 8, onder a, b dan wel l, van de Wet, en voor wie Nederland naar het oordeel van Onze Minister het meest aangewezen land is.

Ingevolge artikel 7 van Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Republiek Turkije (hierna: Besluit 1/80) hebben gezinsleden van een tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behorende Turkse werknemer, die toestemming hebben gekregen om zich bij hem te voegen er vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te hunner keuze wanneer zij ten minste vijf jaar aldaar legaal wonen.

3. Eiseres, geboren op [] bezit de Turkse nationaliteit. Eiseres heeft in de periode van 2 mei 1974 tot en met 22 februari 1983 rechtmatig in Nederland verbleven. In 1983 is eiseres met haar ouders teruggekeerd naar Turkije. Tot haar achttiende jaar heeft eiseres bij haar ouders verbleven. Daarna heeft zij verbleven in een internaat en opleidingen gevolgd. Op 10 oktober 2003 is eiseres Nederland in het bezit van een toeristenvisum ingereisd. Daarna is zij niet naar Turkije teruggekeerd.

Op 4 juli 2005 is onderhavige aanvraag met als doel "wedertoelating" ingediend.

4. Eiseres stelt dat Nederland, gelet op haar verleden en de familiebanden die zij vooral onderhoudt met haar broers, voor haar het meest aangewezen land is om te verblijven. Eiseres heeft onvrijwillig in Turkije verbleven nadat zij daarheen mee terug was genomen door haar ouders toen zij 13 jaar oud was. Na haar achttiende jaar heeft eiseres geprobeerd naar Nederland terug te keren, maar daar waren rechte[n]s toen geen mogelijkheden voor. Ten onrechte wordt in het bestreden besluit opgemerkt dat de keuze van eiseres om een theologische opleiding te volgen waarbinnen zij is opgeleid voor openbare functies "voor haar eigen rekening en risico" komt. Nog daargelaten dat de gevolgen van haar studiekeuze niet op voorhand duidelijk waren (de ontwikkelingen in Turkije op het punt van de scheiding tussen kerk en staat) stond het eiseres vrij een studie te kiezen die aansluit bij haar capaciteiten en overtuigingen. Daarnaast wordt in het bestreden besluit ten onrechte opgemerkt dat eiseres 26 jaar van haar leven in Turkije heeft gewoond, dit is 21 jaar. Inzake artikel 4:84 van de Awb stelt eiseres dat in het toepasselijke beleid geen rekening is gehouden met de bijzondere omstandigheden waarvan hier sprake is. Voor wat betreft het beroep op Besluit 1/80 voert eiseres aan dat zij een "gegronde reden" had voor het verlaten van Nederland als bedoeld in het arrest Cetinkaya: zij is immers tegen haar wil door haar ouders mee teruggenomen naar Turkije. Dat zij vervolgens meer dan zes maanden afwezig is geweest doet daaraan niet af. Eiseres beroept zich voorts op artikel 8 van het EVRM. Eiseres stelt verder dat verveerder ten onrechte heeft afgezien van het horen in bezwaar. Tot slot voert eiseres aan dat in het bestreden besluit geen beslissing genomen met betrekking tot het verzoek om vergoeding van de kosten van rechtsbijstand in bezwaar.

AWB nummer: 07/37135

blad 3

5. Verweerder stelt zich op het standpunt dat Nederland niet het meest aangewezen land is voor eiseres. Eiseres is weliswaar op dertienjarige leeftijd met haar ouders meegegaan naar Turkije, maar zij is in Turkije gebleven tot haar vierendertigste jaar. Volgens verweerder is niet gebleken, noch is aangetoond dat het verblijf van eiseres in Turkije op onvrijwillige basis was. Eiseres is na haar achttiende jaar in Turkije gebleven en heeft daar haar middelbare schooldiploma gehaald en vervolgens een studie aan de Theologische Universiteit gevolgd. Tijdens haar studie aan de universiteit heeft eiseres vrijwilligerswerk gedaan. Voorts heeft zij in Turkije vrienden en familie, haar ouders en een broer en zus. In Nederland wonen twee broers van eiseres. Zij heeft hier echter niet gestudeerd, geen enkele werkervaring opgedaan noch een sociaal leven opgebouwd.

Volgens verweerder zijn de banden van eiseres met Turkije, op grond van haar verblijfsduur in Turkije, scholing, arbeidservaring en sociaal leven, sterker dan haar banden met Nederland. Op de datum van de aanvraag heeft eiseres het overgrote deel van haar leven, namelijk 26 jaar, in Turkije gewoond.

Dat Nederland het meest aangewezen land is vanwege de religieuze overtuiging van eiseres, de door haar gevolgde religieuze opleiding en het feit dat zij geen werk kan vinden in Turkije, volgt verweerder niet. Eiseres heeft zelf de keuze gemaakt om een theologische opleiding te volgen waarbinnen zij wordt opgeleid voor openbare functies. De gevolgen die eiseres nu in Turkije ondervindt als gevolg van haar studiekeuze, namelijk het niet te allen tijde kunnen dragen van haar hoofddoek, is voor eigen rekening en risico van eiseres. Het beroep op artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wijst verweerder af. Voor wat betreft het beroep op artikel 7 van Besluit 1/80, overweegt verweerder dat, nu eiseres voor een langdurige periode (meer dan zes maanden) Nederland heeft verlaten, zij geen verblijfsrecht kan ontleen aan deze bepaling.

De weigering om eiseres verblijf hier te lande toe te staan betekent volgens verweerder geen schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Niet is aangetoond dat er sprake is van "more than the normal emotional ties" tussen eiseres en haar broers.

6. Bij brief van 21 januari 2008 heeft eiseres verzocht verweerder te veroordelen tot het betalen van schadevergoeding aan eiseres voor geleden immateriële schade als gevolg van de overschrijding van de wettelijke beslistermijnen door verweerder.

De rechtbank overweegt het volgende.

7. Artikel 3.92, eerste lid, van het Vb 2000 behelst een beperkte terugkeeroptie voor vreemdelingen die tijdens de minderjarigheid in Nederland hebben verbleven, naar het land van herkomst zijn teruggekeerd en inmiddels meerderjarig zijn geworden. Of er in dit kader sprake is van feiten en omstandigheden die wedertoelating rechtvaardigen staat ter beoordeling van verweerder. Gelet op de strekking en van deze bepaling moeten bij toepassing hiervan de feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan dan wel zijn gerealiseerd vóór de terugkeer van de vreemdeling naar Nederland, bepalend worden geacht.

8. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat Nederland voor eiseres niet het meest aangewezen land is als bedoeld in artikel 3.92 van het Vb 2000. Daarbij is van belang dat eiseres, die ten tijde van de aanvraag 35 jaar oud was, na haar terugkeer naar Turkije ruim 20 jaar in Turkije heeft doorgebracht. Voorts is niet gebleken dat Nederland voor eiseres vanwege de door haar gevolgde opleiding

AWB nummer: 07/37135

blad 4

en religieuze overtuiging het meest aangewezen land is. Niet valt in te zien dat zij met haar opleiding geen baan in Turkije zou kunnen vinden. De door eiseres gestelde omstandigheden, te weten dat zij in 1983 geen zelfstandige beslissing over haar vertrek uit Nederland heeft kunnen nemen en dat haar broers in Nederland wonen, hebben verweerder niet tot een ander oordeel hoeven leiden. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de ouders van eiseres alsmede een broer en zus en vrienden in Turkije wonen. Voorts acht de rechtbank van belang dat eiseres pas voor het eerst in 2003 een visumaanvraag voor verblijf in Nederland heeft ingediend.

9. Met betrekking tot artikel 7 van het Besluit 1/80, overweegt de rechtbank dat tussen partijen niet in geschil is dat dit artikel op eiseres van toepassing was vóór haar vertrek uit Nederland in 1983. In geschil is of eiseres ook nu nog een verblijfsrecht kan ontlenen aan het bepaalde in artikel 7 van Besluit 1/80.

10. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat dit niet het geval is en overweegt daartoe het volgende.

In de uitspraak in de zaak Cetinkaya vs. Land Baden-Württemberg van 11 november 2004, nr. C-467/02, LJN: AS3552, heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen overwogen dat een Turks staatsburger, die als kind toestemming heeft gekregen om in het kader van gezinshereniging het grondgebied van een lidstaat binnen te komen en die het recht van vrije toegang tot elke arbeid in loondienst van zijn keuze heeft verkregen krachtens artikel 7, eerste alinea, tweede streepje, van het Besluit 1/80, het recht op vrije toegang slechts verliest in twee situaties, te weten:

- in de gevallen bedoeld in artikel 14, eerste lid, van dit Besluit, of
- wanneer hij het grondgebied van de betrokken lidstaat gedurende langere tijd zonder gegronde reden verlaat.

Niet in geschil is dat de eerstgenoemde situatie in deze zaak niet van toepassing is. Beoordeeld moet worden of er sprake is van een gegronde reden als bedoeld in de tweede hiervoor genoemde situatie. De rechtbank is van oordeel dat, hoewel het gedwongen vertrek van eiseres uit Nederland in 1983 als een gegronde reden in voornoemde zin kan worden aangemerkt, daarmee geen gegronde reden is gegeven voor de omstandigheid dat eiseres daarna nog ruim 20 jaar in Turkije heeft verbleven. Niet valt in te zien waarom eiseres pas voor het eerst in 2003 pogingen heeft ondernomen voor haar terugkeer naar Nederland. Gelet hierop heeft verweerder terecht geoordeeld dat het op grond van artikel 7 van het Besluit 1/80 verworven verblijfsrecht door het langdurige verblijf in het buitenland voor eiseres verloren is gegaan.

11. Het beroep van eiseres op artikel 4:84 van de Awb kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin slagen, omdat verweerder van deze in artikel 3.92 van het Vb 2000 neergelegde vereisten, die niet zijn aan te merken als beleidsregels, niet met toepassing van voornoemd artikel kan afwijken.

12. Gelet op de in rechtsoverweging 8 geschetste feiten en omstandigheden en het feit dat het sociaal leven van eiseres zich voornamelijk afspeelt in Turkije, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank voorts terecht overwogen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat tussen haar en haar broers sprake is van "more than the normal emotional ties" zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Om dezelfde redenen kan naar het oordeel van de rechtbank niet gesproken worden van schending van het recht op respect voor het privéleven van eiseres, zoals tevens beschermd door artikel 8 van het EVRM.

AWB nummer: 07/37135

blad 5

13. Tot zover is het beroep van eiseres dus ongegrond.

14. Eiseres heeft gesteld dat zij ten onrechte niet in bezwaar is gehoord. De rechtbank overweegt dat het horen een essentieel onderdeel vormt van de bezwaarprocedure waarvan slechts met toepassing van artikel 7:3 van de Awb kan worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Zoals uit hetgeen hiervoor is overwogen tevens volgt, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds kon blijken dat het bezwaar van eiseres ongegrond was en er redelijkerwijs geen twijfel over die conclusie mogelijk was. Ook deze beroepsgrond treft dan ook geen doel.

15. Over de vraag of verweerder gehouden is de door eiseres gevorderde immateriële schade wegens het overschrijden van de wettelijke beslistermijnen te vergoeden, overweegt de rechtbank het volgende.

16. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiseres niet heeft aangetoond dat er daadwerkelijk schade is geleden, dan wel wat de omvang van deze schade zou zijn. Uit het arrest Ontvanger/Bos (Hoge Raad 13 januari 1995, NJ 1997/366) blijkt volgens verweerder dat iemand voor immateriële schadevergoeding in aanmerking komt aan de hand van het strenge criterium dat het bestreden besluit of handelen moet hebben geleid tot het schaden van de eer of goede naam of anderszins een aantasting van de persoon, in de zin dat sprake is van geestelijk leed. Indien er sprake is van geestelijk leed dient vervolgens te worden getoetst of de schade tengevolge van de psychische problemen in een zodanig verband staat met het schadeveroorzakende besluit dat deze als gevolg van dit besluit aan het bestuursorgaan kan worden toegerekend. Volgens verweerder is het geestelijk leed vanwege het niet-tijdig beslissen door eiseres niet aangetoond.

17. Eiseres heeft ter ondersteuning van haar vordering tot vergoeding van immateriële schade een beroep gedaan op de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 20 juni 2007 (LJN: BA7572) waarin de Afdeling een ruimer criterium hanteert ten aanzien van geleden schade vanwege geestelijk leed. De Afdeling leidt in deze uitspraak uit het arrest van het Europese Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) van 29 maart 2006, inzake Riccardi Pizatti vs. Italië (JB 2006, 134) af, dat bij overschrijding van de redelijke termijn van het nemen van een besluit, behoudens bijzondere omstandigheden, spanning en frustratie als grond voor vergoeding van schade wordt verondersteld.

18. De rechtbank ziet geen aanleiding om in dit geval de Afdeling te volgen. De rechtbank overweegt daartoe dat in de uitspraak van 29 maart 2006 van het EHRM geleden schade naar aanleiding van overschrijding van een redelijke termijn van artikel 6 van het EVRM aan de orde was. Artikel 6 van het EVRM is echter niet van toepassing op procedures die betrekking hebben op de binnenkomst, het verblijf en de uitzetting van vreemdelingen. De rechtbank verwijst hiertoe naar een uitspraak van het EHRM van 5 oktober 2000 in de zaak Maaouia vs. Frankrijk (LJN: AD4680), waarin het Hof (nogmaals) heeft geconcludeerd dat beslissingen aangaande de binnenkomst, het verblijf en de uitzetting van een vreemdeling niet de vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen betreffen en evenmin het bepalen van de gegrondheid van een tegen de vreemdeling ingestelde strafvervolgung. Artikel 6, eerste lid, van het EVRM is dan ook niet van toepassing, aldus het Hof. Uit voornoemde uitspraak van de Afdeling valt naar het oordeel van de rechtbank bovendien

AWB nummer: 07/37135

blad 6

niet af te leiden dat daarin een oordeel wordt gegeven over de toepasselijkheid van artikel 6 van het EVRM in vreemdelingenzaken.

19. De rechtbank gaat bij de onderhavige beoordeling dan ook uit van het door de Hoge Raad in het arrest van 13 januari 1995 voor de vergoeding van immateriële schade vastgestelde criterium. In het licht hiervan is de rechtbank met verveerder van oordeel dat eiseres niet in aanmerking komt voor vergoeding van immateriële schade als gevolg van de trage besluitvorming, omdat zij haar stelling dat de trage besluitvorming van verveerder heeft geleid tot het schaden van haar eer of haar goede naam of anderszins aantasting van haar persoon, niet heeft hardgemaakt. Derhalve wordt niet voldaan aan de hier geldende cumulatieve voorwaarden voor het recht op schadevergoeding. Het beroep is in zoverre dan ook ongegrond.

20. Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat in het bestreden besluit door verveerder ten onrechte niet is ingegaan op haar verzoek om vergoeding van de kosten van rechtsbijstand in bezwaar.

21. Ingevolge artikel 7:15, tweede lid, van de Awb, voor zover hier van belang, worden de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

Het derde lid van dit artikel bepaalt dat het verzoek wordt gedaan voordat het bestuursorgaan op het bezwaar heeft beslist. Het bestuursorgaan beslist op het verzoek bij de beslissing op het bezwaar.

22. De rechtbank stelt vast dat verveerder in het bestreden besluit niet heeft beslist op het door eiseres gedane verzoek om vergoeding van de kosten van rechtsbijstand in bezwaar. Dit onderdeel van het bestreden besluit is naar het oordeel van de rechtbank dan ook genomen in strijd met artikel 7:15, derde lid, van de Awb. Het beroep is op dit punt dus gegrond en het bestreden besluit komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking.

23. De rechtbank ziet echter aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb zelf in de zaak te voorzien en het verzoek van eiseres af te wijzen. De rechtbank overweegt dat artikel 7:15, tweede lid, van de Awb uitsluitend voorziet in de mogelijkheid om de kosten te vergoeden, indien het bezwaar leidt tot een herroeping van het primaire besluit. In het onderhavige geval is er geen sprake van een primair besluit dat is herroepen. Voor het veroordelen van verveerder in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken bestaat dan ook geen aanleiding. De rechtbank zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van het bestreden besluit.

24. De rechtbank ziet hierin aanleiding verveerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966.--, uitgaande van een zaak van gemiddelde zwaarte en drie proceshandelingen. Aangezien een toevoeging is verstrekt, moeten deze kosten aan de griffier worden betaald.

AWB nummer: 07/37135

blad 7

Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage.

verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit voor zover niet is beslist op het verzoek van eiseres om vergoeding van de kosten die zij in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken;

bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van het bestreden besluit;

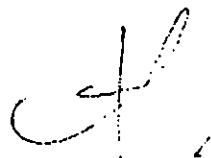
verklaart het beroep voor het overige ongegrond;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 966,-- , onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier dient te vergoeden;

gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiseres betaalde griffierecht ad € 143,-- vergoedt.

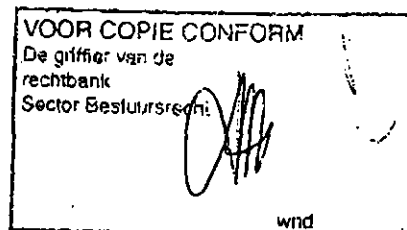
Aldus gedaan en in het openbaar uitgesproken op 18 JUL 2008
door mr. B.F.Th. de Roos, voorzitter, mr. C. van Boven-Hartogh en R.C.M. Reinarz, leden,
in tegenwoordigheid van mr. H.M.J. Slabbekoorn, griffier.

De griffier is buiten staat
te ondertekenen

Afschrift verzonden op:

18 JUL 2008

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, (hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

— *a d v o c a t e n*

Raad van State,
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

'De Leuve'
Schiedamsedijk 46
Postbus 19030
3001 BB Rotterdam
tel +31 (0)10 214 00 00
fax +31 (0)10 214 03 03
post@wp-lawyers.nl
www.wp-lawyers.nl

Ch. L. van den Puttelaar
J. Wildeboer
R.J. Wybenga
H.H.A. Lewin
A.C. van der Bent
B.F. Desloover
D. Schaap
K. Hamer
S. Binkhorst
S. Scheimann
J. Broijl
M. Wiersma
E.M. Bevers
B. van Miegheem
M. Grube
W.J. Loorbach

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 AUG 2008	
ZAAKNR.	200806348/1/2
AAN:	V2
BEHANDELD DD:	PAR:

Tevens per telefax: 070 - 365 13 80

Rotterdam, 15 augustus 2008
Betreft: Savj
200008347

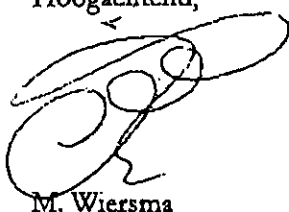
e-mail: wiersma@wp-lawyers.nl

Geachte heer, mevrouw,

- / - Hierbij doe ik u namens mijn cliënt mevrouw een hoger beroepschrift toekomen.

Gaarne verzoek ik u mij de ontvangst van het hoger beroepschrift te bevestigen.

Hoogachtend,

M. Wiersma

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

Oxbay (Hans) / Ssj; 200008347

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

15 AUG 2008

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD DD:

PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State

geeft te kennen:

geboren op van Turkse nationaliteit, te dezer zake
woonplaats kiezende aan de Schiedamsedijk 46 ten kantore van Wybenga Wildeboer van
den Puttelaar Advocaten, van wie mr. M. Wiersma te dezen door haar, bepaaldelijk
gevolmachtigd om het onderhavige hoger beroep in te stellen, als gemachtigde optreedt,

- 1 Verweerder is **DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE**.
- 2 Bij uitspraak van 18 juli 2008 heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, het beroep van appellante tegen het besluit van verweerder van 7 september 2007, waarin het bezwaar van appellante tegen het besluit van verweerder van 11 juli 2006 ongegrond werd verklaard, gegrond verklaard voor zover niet is beslist op het verzoek van appellante om vergoeding van de kosten die zij in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken en het beroep voor het overige ongegrond verklaard. Een kopie van de uitspraak is aan dit hoger beroepschrift gehecht.
- 3 Appellante kan zich met de uitspraak van de rechtbank voor zover haar beroep ongegrond is verklaard niet verenigen en komt tegen die uitspraak in hoger beroep. Appellante heeft vier grieven tegen de uitspraak van de rechtbank.

GRIEF 1

- 4 Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat Nederland voor appellante niet het meest aangewezen land is als bedoeld in artikel 3.92 lid 1 Vb 2000 (r.o. 7 en 8) althans heeft de rechtbank dit oordeel onvoldoende gemotiveerd.

TOELICHTING

- 5 In r.o. 7 oordeelt de rechtbank dat de strekking van artikel 3.92 lid 1 Vb 2000 meebrengt dat bij de toepassing hiervan bepalend moet worden geacht de feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan dan wel zijn gerealiseerd vóór de terugkeer van de vreemdeling naar Nederland. Dit echter ten onrechte.
- 6 Indien, zoals in de situatie van appellante, de vreemdeling niet uit vrije wil, maar bijvoorbeeld door toedoen van een beslissing van de ouders waar hij of zij niet mee instemt Nederland verlaat, is het onredelijk wanneer bij de beantwoording van de

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

vraag welk land het meest aangewezen land is om te verblijven geen rekening wordt gehouden met hetgeen zich na het verlaten van Nederland heeft voorgedaan. Het is immers beslist niet uitgesloten dat zich na terugkeer in het land van herkomst gebeurtenissen voordoen die maken dat Nederland wel degelijk het meest aangewezen land is om te verblijven.

- 7 In de casus van appellante doet zich deze situatie voor. Zij heeft, na haar gedwongen terugkeer naar Turkije zich aldaar zodanig ontwikkeld dat juist (mede) door die ontwikkeling Nederland (nu) voor haar het meest aangewezen land is om te verblijven, zoals in bezwaar en beroep in voldoende mate is onderbouwd. Daarbij dient ook aan haar eigen inschatting van wat de beste verblijfplaats voor haar is een groot gewicht te worden toegekend. De rechtbank e.e.a. miskend.

GRIEF 2

- 8 Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat het door appellante verworven verblijfsrecht ex artikel 7 van het Besluit 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie tussen de EEG en de Republiek Turkije door haar langdurig verblijf in het buitenland verloren is gegaan (r.o. 10).

TOELICHTING

- 9 De rechtbank overweegt (terecht) dat appellante een "gegronde reden" had als bedoeld in het arrest Cetinkaya van 11 november 2004 (LJN: AS3552) voor het verlaten van Nederland gedurende langere tijd. Gelet op deze overweging had de rechtbank, in aanmerking genomen de overwegingen in het arrest Cetinkaya, dienen te concluderen dat het verblijfsrecht van appellant ex artikel 7 van Besluit 1/80 niet verloren is gegaan. Meer voorwaarden dan het hebben van een geldige reden voor verlaten van het grondgebied van de betreffende lidstaat stelt het Hof van Justitie EG immers niet voor het behoud van dit verblijfsrecht en deze reden was aanwezig.
- 10 De rechtbank had daarom voor het behoud of de teloorgang van het recht ex artikel 7 1/80 niet relevant mogen achten de omstandigheid dat appellante pas in 2003 formeel pogingen heeft ondernomen om terug te keren naar Nederland.

GRIEF 3

- 11 Ten onrechte, althans zonder draagkrachtige motivering, heeft de rechtbank geoordeeld dat weigering van de gevraagde verblijfsvergunning geen schending oplevert van het recht op respect voor het privé- en familieleven van eiseres, zoals beschermd door artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat geen sprake is van "more than normal emotional ties" tussen appellante en haar in Nederland woonachtige broers.

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

TOELICHTING

- 12 Verweerder heeft niet betwist dat er familielevens bestaat tussen appellante en haar in Nederland woonachtige broers. Dit betekent dat verweerder evenmin betwist dat sprake is van "more than normal emotional ties" tussen appellante en haar broers. Gezinslevens tussen broer en zus wordt door verweerder immers uitsluitend aangenomen in geval van "more than normal emotional ties" (paragraaf B2/10.2.1 Vc 2000).
- 13 In aanmerking genomen dat sprake is van "more than normal emotional ties" tussen appellante en haar broers heeft de rechtbank onvoldoende gemotiveerd waarom geen positieve verplichting bestaat om aan appellante verblijf in Nederland toe te staan. Daarbij is onder meer van belang dat appellante aannemelijk heeft gemaakt dat zij in geval van toelating geen beroep zal doen op de openbare kas (zij heeft in beroep een intentieverklaring tot indiensteming van een werkgever overgelegd) en dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde. Overigens is voor de (juiste) belangenafweging van belang hetgeen in bezwaar en beroep ter zake van het privé- en familielevens is aangevoerd, hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd.

GRIEF 4

- 14 Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat geen aanspraak bestaat op vergoeding van de door appellante geleden immateriële schade wegens tijdsverloop in de procedure (r.o. 15 tot en met 19).

TOELICHTING

- 15 De verzoek van appellante tot het toekennen van een schadevergoeding wegens tijdsverloop in de procedure is gebaseerd op artikel 8:73 Awb. "Verdragsconforme uitleg" van dit artikel als bedoeld in de rechtspraak ter zake van schadevergoeding wegens tijdsverloop in de procedure brengt met zich dat het verzoek kan worden ingewilligd. De rechtbank heeft dit miskend. Anders dan de rechtbank veronderstelt hoeft de immateriële schade ingeval van overschrijding van de redelijke termijn niet te worden aangetoond maar is deze gegeven.
- 16 Verwezen wordt naar de uitspraken van uw Afdeling van 20 juni 2007 (LJN: BA7572) en 4 juni 2008 (LJN: BD3121). Ook tijdsverloop tijdens de behandeling van het beroep bij de rechtbank komt voor vergoeding in aanmerking. Appellante handhaaft derhalve haar verzoek.
- 17 Geconcludeerd dient te worden dat de rechtbank het verzoek ten onrechte althans niet op goede gronden heeft afgewezen.

CONCLUSIE

- 18 Gelet op de naar voren gebrachte grieven kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven en komt deze voor vernietiging in aanmerking.

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

CONCLUSIE

Appellante verzoekt uw Afdeling

- I het hoger beroep gegrond te verklaren;
- II de uitspraak van de Rechtbank te vernietigen voor zover deze op grond van het bovenstaande niet in stand kan blijven;
- III de bestreden beslissing op bezwaar te vernietigen;
- IV te bepalen dat opnieuw op het bezwaar wordt beslist dan wel dat aan appellante een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd met als doel "wedertoelating" wordt verleend;
- V aan appellante een schadevergoeding toe te kennen wegens het tijdsverloop in de procedure;
- VI verweerder te veroordelen in de door eiseres gemaakte proceskosten;
- VII te bepalen dat het door appellante betaalde griffierecht wordt vergoed door een door uw Afdeling aan te wijzen rechtspersoon.

Rotterdam, 22 juli 2008

Gemachtigde